

gelig kun et men, der kan gælde, nemlig det, der er vedtaget af Folketinget i lovene, og som bag efter pådømmes af domstolene. Det er det emne, jeg har ønsket at rejse i mit interview.

Ole Sohn (SF):

Men hvis statsministeren vil være statsmand og hæve en debat op på det principielle plan, så er statsministeren også nødt til måske ikke at nævne navne, men at referere til konkrete ytringer, hvor nogen har ytret sig på en sådan måde, at deres personlige holdning skulle gøres til lovgivning til begrænsning af ytringsfriheden; ellers er der jo ikke tale om nogen principiel debat, så er der tale om en afsporing, en forsimpning og også en kujonagtig måde at diskutere på.

Derfor er statsministeren da nødt til, hvis statsministeren har fået så god hjælp af medarbejderne til alle mulige håndakter, så at komme med nogle eksempler. Hvad er det for nogle eksempler, hvilke citater er det – ingen navne – statsministeren refererer til, hvor nogen har følt sig kaldet til at ville begrænse ytringsfriheden? Så principiel må statsministeren vel kunne være.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Selv om jeg altså kan konstatere, at SF's foretrukne metode tilsyneladende er, at der er personer, der skal i gabestokken, så falder jeg altså ikke for den fristelse, fordi jeg ønsker, at det her skal være en mere principiel debat og ikke en personorienteret debat.

Ole Sohn (SF):

Statsministeren må da i det mindste høre efter. Jeg har udtrykkeligt gjort opmærksom på, at debatten om personen er forbi. Det klargjorde det sidste spørgsmål. Der ønskede statsministeren rent kujonagtigt ikke at nævne navne. Nu hæver vi det op på det principielle plan. Så spørger jeg bare ganske enkelt: Hvad er det for ytringer, som nogen har følt sig kaldet til at give udtryk for, der har gjort, at statsministeren føler sig kaldet til at komme med en udefinerbar anklage mod grupper?

Der må jo være eksempler, der må jo være en ytring, hvor der kan henvises til håndakterne, der har stået i en avis, for ellers giver det jo ingen mening. Der må da være en ytring, som giver anledning til, at statsministeren føler sig kaldet til at hænge nogle erhvervsledere ud for at ville svække ytringsfriheden. Hvad er det for en udmelding? Stryg blot navnet, men kom med en ytring. Hvad er det for ytring, der har gjort, at

statsministeren føler sig kaldet til at sige, at nogen vil svække ytringsfriheden?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg har faktisk efterhånden svaret på det i mange omgange i dag, nemlig at vi hver især har vores personlige grænse for, hvor langt vi vil gå med hensyn til ytringsfriheden. Vi har hver især sikkert en personlig grænse for, hvad vi vil tegne, og hvad vi vil offentliggøre osv., og det er et personligt ansvar, som vi forvalter, til syvende og sidst under ansvar for domstolene. Og der er det blot, jeg har sagt, at det er meget vigtigt at holde det adskilt fra, hvad der er den samfundsmæssige grænse.

Det, at man selv ikke vil gøre en bestemt ting, er jo ikke det samme, som at man så vil forbyde andre at gøre det eller forbyde andre at offentliggøre det. Og det er den principielle debat, jeg har ønsket at rejse, og det er det, jeg flere gange har svaret på.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Ønsker hr. Ole Sohn et tredje og sidste spørgsmål? Det gør han ikke.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3185

9) Til statsministeren af:

Jens Peter Vernersen (S):

»Finder statsministeren, at statsministerens egne opsatte krav til ministrene og deres ægtefæller om oplysningspligt vedrørende økonomiske interesser er fyldestgørende opfyldt, når udviklingsministeren ifølge Ekstra Bladet den 9. marts 2006 ikke har givet oplysninger om sin ægtefælles interesser i flere østeuropæiske svinefarme, og hvilke initiativer vil statsministeren tage i den anledning?«

Jens Peter Vernersen (S):

Som en del af regeringsgrundlaget kan man jo læse, at ministre skal give oplysninger om deres personlige og økonomiske interesser. Det var med i det sidste regeringsgrundlag. Det har nu været fremme her et år efter, at disse regler blev sat op, at det er der så ministre, der rent faktisk ikke gør. Det er jo et helt principielt spørgsmål, også for en statsminister, hvorvidt man kan opsætte sådan et regelsæt og en minister så i øvrigt undlader at reagere helt og fuldt herpå. Derfor